

Koncz András: Mi a Háló? Egy gondolatmenet vázlata

Bárhol is jövünk össze, minden találkozó elején ezt a kérdést tesszük fel, és aztán az egész találkozó alatt próbálunk rá választ találni. Ritkán sikerül, de néha egy kicsit közelebb jutunk a lényeghez. Ahhoz, hogy válaszolni tudjunk erre a kérdésre, előbb más dolgokban kell megtalálnunk a közös nevezőt, ezért most kicsit távolabbról kezdem.

1.) ÉN – „Személy”

Sokat beszélünk manapság a világ válságáról: azt mondjuk, hogy válságban a család, a társadalom, az egyház. Gyakran hangoztatjuk, hogy bezzeg régen máshogy voltak a dolgok. Közben széttárjuk a kezünket, mondván: én megteszek minden tőlem telhetőt, de a világ körülöttem olyan rossz! Ez a hozzáállás megakadályoz bennünket abban, hogy a fontos dolgokkal foglalkozzunk. Nem engedi, hogy arra figyeljek, én mit tudok tenni a dolgok megváltoztatására. Pedig az igazság valahol az én tökéletes működésem és a világ szörnyűsége között fekszik. Kell lenni egy útnak, amin járva én tehetem jobbá a világot. Meg kell találnom a feladatomat.

Meggyőződésem, hogy a mai világban csak egy dolog van válságban: az én. Az egyház tanítása szerint mindenkinek elsődleges feladata a saját üdvösségével törődni. Ezt hívják a mai nyelvben önmegvalósításnak. Hogyan tudunk előre lépkedni, egyre jobbá válni. Hogyan tudunk egyre érettebbek lenni? Életünk valóban egy érési folyamat-e, amelynek a végén majd érett barackként lepottyanunk a fáról?

Mostanában sokat gondolkodom a lehetőség és a megvalósulás határán. Milyen gyönyörű ez, hogy pillanatonként millió lehetséges tett közül választhatok! Felemelem-e a lábam? Ezt mondom vagy azt? Rád nézek vagy rád? Rajtam múlik, hogy egy lehetőségből lesz-e magvalósulás. Életünk, mint egy vízinövény, ezer szálával hajladozik erre-arra a vízben. Múltam, eddigi választásaim már vastag törzssé álltak össze, de ahol élek az mindig a friss, gyöngye, törekeny hajtásocska. Meggyőződésem, hogy a mai világ problémáinak megoldása nem a lehetőségek csökkentésében vagy tiltásában van, hanem abban, hogy megtanulunk-e helyesen választani!

De egy biztos: minden ott kezdődik, hogy van az én.

2.) TE – „Találkozás”

Az egyházépítés látható formája a találkozás. Nem biztos, hogy ez a legfontosabb, de ez látszik. Egy régebbi beszélgetés során egyik Hálós barátom hívta fel a figyelmemet arra, hogy a Bibliában nézve a találkozókat (és ugye milyen sok van benne, szinte csak találkozásokról szól az egész!), – a találkozás során mindig megnyílik az ég. Mindig valami olyan dolog történik, ami megmagyarázhatatlan, ami sokkal több, mint amit vártunk. Ne zárjuk be magunkat, legyünk mindig nyitottak a találkozásokra!

A találkozásról gondolkodva, hadd írjak azokról a szárnyas lényekről is, akikről már sokat hallottunk, de még sohasem láttuk őket. Az angyal szó a latin 'angelus' (küldött) szóból származik. Küldöttek ők, akik az Úr üzenetét hozzák. Életemben már sokszor találkoztam velük, sőt nap, mint nap; ma is. Csak mindig ember képében jelennek meg nekem. Isten üzenetét hozzák mozdulatukkal, szavukkal, ráadásul úgy, hogy észre sem veszük. Ha az Úrral szeretnék találkozni, nyitottnak kell maradnom az emberekkel való találkozásra!

Az ég megnyílik minden Háló találkozón is. Csak nyissuk meg mi is magunkat a találkozásra!

3.) MI – „Közösség”

II. János Pál pápa „A harmadik évezred kezdetén” című enciklikájában egy nagyon-nagyon szép távlatot vázol fel. A levél egy új lelkiség, egy új közösségi lelkiség lehetőségét mutatja meg nekünk. Azt mondja, hogy az új évezred az új testvériség ideje lehet. Azé a közösségé, azé a testvériségé, amely Jézus új parancsára épül: „szeressétek egymást”.

Szeretnék egyetlen mondatot idézni ebből a körlevélből: „A közösség a szeretet gyümölcse és jele”. Gondolkodjunk el egy kicsit ezen a mondaton! Fát azért növesztünk, hogy gyümölcsöt hozzon számunkra. (Persze másért is, de ez egy nagyon fontos ok.) A gyümölcs a fa elültetésének oka, úgy is mondhatjuk, hogy azért van a fa, hogy legyen gyümölcse. Hogy is van ez akkor a közösséggel és a szeretettel? Azért ápoljuk a szeretetünket, hogy belőle közösség fakadjon. De gondoljuk meg ezt fordítva is: ahol nincs fa, ott nincs gyümölcs, ez teljesen világos. Akkor II. János Pál pápa szerint, ahol nincs közösség, ott nincs szeretet és ahol szeretet van ott közösség is van.

Az első pontban említettem, hogy a személy válságban van. A vágó bele van oltva szívébe, el nem nyomhatja semmivel, mégis úgy megy az útján, mintha nem tudná merre kellene mennie. Látja a célt, de nem találja az utat. Az ember olyan, mint az iránytű nélküli utazó. Tudjuk, Jézus az út, csak rajta keresztül juthatunk el Isten Országába, de hol van az iránytű, amely megmutatja, hogy merre van ez az ország?

Én még hallhattam embereket mesélni a régi nagycsaládról. Amikor a nagymama születésnapján a környező telkekről megindultak a lovas kocsik az ősi ház felé. Ott összegyűlt az egész család, mindenki elmesélte életét, feltárta problémáit, és ha nem is oldották meg helyette mások, de útbaigazítást kapott. A család megmutatta legalább azt, hogy merre van észak.

Azt hiszem, a mai világban ez az iránytű a közösség! De mi is az a 'község'? Megpróbáltam összeszedni, ami eszembe jutott:

- 8-10 fős csoportok
- körülbelül heti rendszerességgel találkozni
- azért jönnek össze, hogy életükről (hitükről, gondolataikról, élményeikről) beszéljessenek (lehet, hogy van saját külön céljuk is)
- nyitott szívvel vannak egymás iránt
- egymás és a maguk jobbításán fáradoznak
- segítik egymást az élet problémáiban (bármikor becsöngethetnek egymáshoz)
- a közösség iránytűként, mérceként működik tagjai felé
- a keresztény közösségek pedig mindezek mellett együtt imádkoznak.

4.) MINDEN – „Háló”

A Háló ott kezdődik, ahol vannak aktív személyek, vannak találkozások és vannak közösségek. De hogyan lesz ezekből a szétszórt építőkövekből egységes épület? A Hálóban a legfontosabb az egyházépítés. A kövek a közösségek (lelkiségi mozgalmak, plébániák) és a személyek. Az egyház pedig a közösségek hálózata. Mindezt persze nem én találtam ki, ezt úgy hívják: közösségi egyházmodell.

Mi a Hálóban nem csinálunk mást, mint Jézus apostolai (vagy legalábbis nem szeretnénk mást csinálni), akiket ő gyűjtött maga köré, közösséget formált belőlük, majd szétküldte őket, hogy hirdessék az ő országát. Mi is így szólítunk meg minden személyt, minden közösséget: Gyere, kapcsolódj be a munkánkba, majd menj haza és csináld, amit eddig is csináltál. Jobban fogod csinálni. Nekem van egy nagyon szép családom: feleségem és öt gyerekem. Jól megvagyunk együtt, de elképzelhetetlen számunkra, hogy ne nyissuk meg házuk ajtaját más családok előtt. Elképzelhetetlen, hogy ne menjünk el máshova, hogy másokkal találkozzunk. Aztán hazajövünk és élünk tovább együtt, felfrissülve.

A Hálóban sokféle szintű találkozókat szervezünk. Lehetőséged van városban, régióban, országrészben, országban, Kárpát-medencében, sőt talán Európában és világban is gondolkodni. Mégis azt hiszem, hogy a legelső, legkisebb lépés a legfontosabb: amikor két közösség találkozik. Két szomszéd. Nézz hát körbe magad körül! Kikkel kell most találkoznod? Melyik közösség az az építőkö, akivel téged össze kell kötnie a malternek? Őbenne fogod megtalálni azt a teljességet, amit keresel. Őbenne van a minden. És ha egymásra találtatok, az öröm órái után emeljétek fel a fejetekeket együtt, és nézzetek körbe magatok körül! Építsük együtt Krisztus titokzatos testét!

Minden találkozáson újra és újra feltesszük a 'Mi a Háló?' kérdés mellett azt a kérdést is, hogy mik a céljaink. Befejezésként most leírom, hogy én mit gondolok, aztán majd beszéljünk róla, hogy igazam van-e!

- Bizalomépítés: legyen a közösségek között élő, személyes, baráti kapcsolat.
- Információáramlás javítása: tudjunk egymásról, ismerjük egymást.
- Kapcsolatépítés: minden közösség legalább évente egyszer találkozzon egy másik közösséggel.
- Másoktól tanulni: úgy leszünk jobbak, ha ellessük másoktól a pozitívumokat, és segítünk nekik elhagyni a negatívumokat.

Koncz András Budapesten él, a Háló irodavezetője.